

## A Magyar Köztársaság nevében!

A Pécsi Ítéltábla a dr. Kulcsár Ágnes ügyvéd (7100 Szekszárd, Táncsics u. 24.) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a Pesthy Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Pesthy Endre ügyvéd, 7100 Szekszárd, Széchenyi u. 34.) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Tolna Megyei Bíróság 2010. január 20. napján kelt 16.P.20.908/2009/3. számú ítélete ellen a felperes által 4. sorszámmal benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

### Ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 25.000 (huszonötezer) forint másodfokú eljárásban felmerült költséget, valamint az államnak - az állami adóhatóság felhívására - 360.000 (háromszázhatvanezer) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

### Indokolás

Az elsőfokú bíróság elutasította a felperes keresetét, amelyben a 2007. február 12. napján megkötött üzletrész átruházási szerződés érvénytelenségének megállapítását kérte.

A felperes keresetében elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a támadott szerződés a jó erkölcsbe ütközik, mert az alperes sem az üzletrész korábbi tulajdonosának nem fizette meg a vételárat, sem pedig a kft. részére nem teljesítette a befizetési kötelezettségét. Ezt az érvelést az elsőfokú bíróság alaptalannak találta, s megállapította, hogy a perbeli szerződés, illetve a felperes által állított alperesi magatartás semmilyen formában nem ütközik a Ptk. 200.§ -ának (2) bekezdése szerinti jó erkölcs fogalmába.

A másodlagos keresetre vonatkozóan az ítélet indokolásában kifejtette, hogy a felperes a szerződés megtámadására a Ptk. 236.§-ának (1) és (2) bekezdésében megállapított határidőt elmulasztotta, ezért a feltűnő értékaránytalanságra alapított kereset érdemben nem volt vizsgálható. Nem találta helytállónak a felperes azon hivatkozását sem, hogy a megtámadási határidő elévülését a 2008. február 6-án kelt levelével megszakította, ezért a 2009. május 5-én előterjesztett megtámadás nem késett el. E levél ugyanis határozott és címzett nyilatkozatot nem tartalmaz, ezért a szerződés megtámadásának nem minősíthető. A felperes kifogás útján pedig az igényét a jelen perben nem érvényesítheti, hiszen a kifogás csak a vele szemben előterjesztett követelésre vonatkozhat.

Az ítélet ellen annak megváltoztatása és keresetének teljesítése érdekében a felperes fellebbezett.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és abból helyes következtetést levonva az irányadó anyagi jogszabályoknak megfelelő helyes érdemi döntést hozott.

Elsődleges keresetében arra hivatkozással kérte a felperes a felek által üzletrész adásvétele tárgyában 2007. február 12-én megkötött adásvételi szerződés érvénytelenségét megállapítani és az érvénytelenség jogkövetkezményeit alkalmazni, hogy a szerződés a jó erkölcsbe ütközés miatt semmis a Ptk. 200.§-ának (2) bekezdése értelmében. Álláspontja szerint azért ütközik a szerződés a jó erkölcsbe, mert az alperes az üzletrészének adásvétel jogcímén történt megszerzésekor nem fizette meg a szerződés szerinti vételárat Keller János eladónak, és a törzstőke emeléskor az alperesre eső összeget is helyette a felperes fizette meg. Az alperes tehát olyan üzletrészt értékesített 6.000.000 forintért, amelyért ellenértéket nem fizetett.

Az ítélkezési gyakorlat szerint a jó erkölcs a társadalom általános értékítéletét, a magánautonómiának a társadalmi közmegegyezés által meghatározott korlátait, az általánosan elvárható magatartás zsinórmértékét fejezi ki. A Ptk. 200.§-ának (2) bekezdésében foglalt szabály azt rögzíti, hogy a szerződéses szabadság nem korlátlan, a törvény nem fogadja el érvényesnek azokat a szerződéseket, amelyek nyilvánvalóan sértik az általánosan kialakult erkölcsi normákat.

Az üzleti életben a tisztességes gondolkodású emberek értékrendje az, amely a jó erkölcs absztrakt fogalmának meghatározásánál irányadó.

Ennek alapulvételével nem minősíthető nyilvánvalóan jó erkölcsbe ütközőnek az, ha az alperes úgy adta el az üzletrészt, hogy annak évekkel korábban - adásvétel útján - történt megszerzésekor nem fizette meg a vételárat az eladónak, ugyanígy az sem, ha törzstőke felemelésekor a ráeső összeget - helyette és nevében - ténylegesen az a felperes fizette meg, akinek az üzletrészt a perbeli szerződéssel eladta.

Helyes az elsőfokú bíróság állásfoglalása a Ptk. 201.§-ának (2) bekezdésére alapított megtámadás tekintetében is. Az üzletrész adásvételi szerződéssel egyidejűleg a D Kft. eladó, az alperes vevő, illetőleg a felperes, mint természetes személy ingatlanra vonatkozó adásvételi szerződést kötöttek, amelyben a felperes az eladóval együtt vállalt kötelezettséget az ingatlannak a vételárat sokszorosán meghaladó értékű teher alóli mentesítéséért. Ezen szerződés 5. pontja szerint a vevő megfizette a vételárat az eladónak. Ugyanakkor az üzletrész adásvételi szerződés 4. pontja azt rögzíti, hogy az alperes akként fizette meg az üzletrész vételárát az eladónak, hogy helyette a felperes fizette meg az ingatlan vételárát a D Kft.-nek, és vállalt kötelezettséget a tehermentesítésért. A felperes részéről tehát bizonyos mértékű teljesítés történt, amelyre tekintettel a Ptk. 201.§-ának (2) bekezdésére alapított megtámadásra irányuló megtámadási határidő már 2007. február 12-én megkezdődött, és az 2008. február 12-én lejárt. Ehhez képest a felperes a Ptk. 236.§-ának (1) bekezdése szerinti határidő letelte után támadta meg a szolgáltatások feltűnő aránytalansága miatt a szerződést. A 2008. február 6-ai keltezéssel ellátott levél nem alkalmas az elévülés megszakítására, mert az nem követelés teljesítésére irányuló felszólítás, márpedig a Ptk. 327.§-ának (1) bekezdése szerint a követelés teljesítésére irányuló írásbeli felszólítás szakítja meg az elévülést. Arra pedig helyesen hivatkozott az elsőfokú bíróság, hogy kifogásként az igényét a felperes a jelen perben nem érvényesítheti, hiszen a kifogás az alperesnek a keresettel szembeni védekezési eszköze, ezért az a felperes által nem vehető igénybe.

Mindezen indokokra is tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése sikertelen volt, ezért a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése alapján köteles a másodfokú eljárásban felmerült költségeket megfizetni.

Az alperest képviselő ügyvéd munkadíjának összegét az ítélőtábla a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§-ának (5) és (6) bekezdése alapján a jogi képvisel által a másodfokú eljárásban kifejtett munka mennyiségével arányos mértékben állapította meg.

A felperes illeték-feljegyzési jog kedvezményében részesült, amelyre tekintettel a fellebbezési illetéket nem róta le. A fellebbezés sikertelenségére tekintettel azonban az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 74.§-ának (3) bekezdése és a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§-ának (2) bekezdése alapján köteles megfizetni az államnak a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Pécs, 2010. október 21.

dr. Veszeley József s.k. a tanács elnöke, dr. Szentpéteriné dr. Bán Erzsébet s.k.  
előadó bíró, dr. Kutasi Tünde s.k. bíró